

LÁ THƯ MỤC VỤ

Tôi vào tù lúc tròn 28 tuổi, cái tuổi thanh niên còn có thể xoay sở tháo vát để mưu sinh hầu vượt qua những khốn khổ của kiếp tù. Nhìn quanh tôi có những bác tù đã 70 thậm chí 80, ở cái tuổi không còn nhạy bén hay nói thẳng là không còn sức để đương đầu với hoàn cảnh khốn cùng, để nuôi một tí hy vọng còn sống mà ra về. Tội nghiệp các vị ấy, họ chỉ trông chờ sự thăm nuôi của gia đình. Thế nhưng, với những năm tháng dài mịt mù người ta mới cảm nghiệm câu : *“Thực khuya mới thấy đêm dài, ở lâu mới biết lòng người nông sâu”*. Quả vậy, đây là thời gian nhận ra tình thương của gia đình và lòng hiếu thảo cũng như lòng biết ơn của con cái.

Ở trại Xuân Phước A 20, nếu có gia đình nào ra thăm nuôi, thì tên người tù được thân nhân thăm viếng sẽ được đọc to trước khi các đội bắt đầu một ngày lao động khổ sai và kẻ may mắn ấy sẽ được miễn lao động để đi gặp mặt gia đình. Anh em tù gọi giờ này là ‘giờ sổ số’ và ai ai cũng hy vọng một ngày nào đó đến phiên mình được trúng số độc đắc. Rồi hàng tháng, nếu có những bưu kiện từ La Hay gửi vào (riêng ở trại A 20 lại gọi là bưu phẩm), thì sau giờ ăn trưa cũng sẽ là một màn ‘sổ số’ nữa. Kẻ nhận quà thì vui mừng hớn hở nhưng cũng thật tội nghiệp cho những người không bao giờ nghe tên mình được xướng lên. Thế mới gọi là ‘kiếp mò côi’ !

Có bác tù già 76 tuổi cũng nằm trong diện mò côi, mòn mỏi đợi chờ có ai thăm nuôi hay gửi bưu kiện nhưng hoàn toàn vô vọng. Với nét mặt buồn muôn thuở, bác tâm sự với những tù nhân nằm kế bên : *“Vợ tôi cũng ngoài 70 rồi, tôi không biết bà ấy đang sống ra sao trong cái xã hội ‘gạo châu củi quế’ này, vì bao nhiêu thư tôi gửi về chẳng bao giờ nhận được một chữ hồi âm. Hồi nhỏ bà ấy không học hành bao nhiêu nên tôi không buồn trách bà ấy. Nhưng 6 đứa con của tôi (4 trai 2 gái), đứa lớn nhất cũng đã 52 tuổi rồi, đứa út cũng đã 40. Tôi đã lo cho chúng nó ăn học đến nơi đến chốn và tất cả đã yên bề gia thất trước ngày mất nước. Tôi biết hoàn cảnh khó khăn, nên đã từ lâu tôi không mong gì được thăm nuôi hay nhận bưu phẩm, nhưng tôi thêm một lá thư với vài chữ trong đó, vài chữ thôi mà cũng chẳng đứa nào ‘thí’ cho tôi.”* Tôi thấy đau đau trong tim khi nghe bác dùng chữ ‘thí’, bác tự ví mình như một kẻ ăn mày mong được bố thí vài chữ. Thật tôi nghiệp cho bác !

Lúc ấy, bác đã ngồi tù hơn 5 năm, bác đã quen đời tù lắm rồi. Cái nỗi ‘đau’ của bác không phải là những cơn đau quặn trong dạ dày vì bị bỏ đói triền miên trong nhà tù, mà cái nỗi ‘khổ’ trong lòng bác mới đáng kể. Bác khổ vì con cái không còn nhớ đến người cha đang hoạn nạn của họ. Nếu không đoái hoài đến bác vì lòng hiếu thảo thì cũng ít ra viết cho bác vài chữ vì lòng biết ơn. Là một sĩ quan Quân Lực Việt Nam Cộng Hoà, được biệt phái phục vụ trong Ngành Tư Pháp, bác đã hết lòng lo cho các vị ấy từng miếng cơm manh áo, từng ngôi trường họ học hành để thành nhân, từng đêm thức trắng khi họ ốm đau phải vào bệnh viện... Thế mà giờ này họ ở đâu hay làm gì mà coi như bác đã biến mất khỏi cuộc đời họ. Đó là nỗi khổ tâm lớn nhất của một người cha !

Trong các bài đọc Kinh Thánh hôm nay, Chúng ta có cảm giác như là Thiên Chúa rơi vào tình trạng của bác tù già mà tôi tường thuật. Bài đọc 1 nghe như một lời than vãn : *“Nào còn việc gì phải làm cho vườn nho ta mà ta đã không làm ?”* Đúng là một tiếng vọng từ trong tim. Bao nhiêu tình thương Chúa đã rót xuống dân Ngài (Israel) vậy mà đáp lại toàn là sự vô ơn bạc nghĩa. Chủ vườn nho là chính Chúa, vườn nho là dân Do Thái, các tá điền là những trưởng tế, biệt phái và luật sĩ có nhiệm vụ đem các linh hồn về cho Chúa, nhưng họ đã không làm tròn sứ vụ Chúa trao mà còn đóng cửa nước trời đối với những ai muốn vào.

Mỗi người chúng ta cũng được Chúa giao cho một vườn nho để canh tác, có thể đó là chính gia đình mình, có thể đó là những anh chị em trong một phong trào hay đoàn thể, có thể đó là cộng đoàn của giáo xứ ... và sau cùng, chính mỗi người chúng ta cũng là một vườn nho của Chúa. Chúa đã chăm sóc bón phân bằng Lời Ngài cùng các Bí Tích và ân sủng của Ngài để chúng ta thành những vườn nho sinh hoa kết trái. Là những tá điền Chúa trao sứ mạng canh tác vườn nho. Hãy xin Chúa cho mỗi người biết cần mẫn làm việc vì đó là cách tốt nhất để biểu lộ tấm lòng biết ơn đối với Chúa.

